

Roald Dahl
DÜNYA
ŞAMPİYONU
DANNY

Çeviren: Semih Özcan



Resimleyen: Quentin Blake

28. basım



Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 **CAN**
ÇOCUK

Roald Dahl
DÜNYA
ŞAMPİYONU
DANNY

Çeviren: Semih Özcan ■ Resimleyen: Quentin Blake



Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Fulya Tükel
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Gülay Yıldız



1. Basım: 2007

28. Basım: 2000 adet, Kasım 2023

ISBN 978-975-07-0802-2

Danny the Champion of the World, Roald Dahl

© Roald Dahl Nominee Limited, 1970

Resimler: © Quentin Blake, 1994

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2007

Bu eserin Türkçe yayın hakları

AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri

Tic. Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.
Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:



Roald Dahl bir casus, savaş pilotu, okolata tarihçisi ve tıbbi buluşlar yapan bir mucitti. Bunların yanı sıra, *Charlie'nin okolata Fabrikası*, *Matilda*, *Koca Sevimli Dev* ve daha pek çok harikulade kitabın yazarıydı. Dahl, dünyanın bir numaralı hikye anlatıcısı unvanını hl koruyor.



BU KİTAPTA TANIŞACAKLARINIZ



Danny



Danny'nin
babası

Doktor
Spencer



Bay
Rabbetts



Bayan
Clipstone



Bay
Victor
Hazell





Roald Dahl

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

BAY VE BAYAN KIL

BÜYÜLÜ PARMAK

CADILAR

CHARLIE'NİN BÜYÜK CAM
ASANSÖRÜ

CHARLIE'NİN ÇİKOLATA
FABRİKASI

DEV ŞEFTALİ

GEORGE'UN HARİKA İLACI

KAPLUMBAĞA

KOCA SEVİMLİ DEV

KÜÇÜK ADAM BÜYÜRKEN

MATILDA

TEK BAŞINA

YAMAN TİLKİ

ZÜRAFA, PELİ VE BEN

1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. II. Dünya Savaşı sırasında tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı, sonradan sinemaya da uyarlanan *Gremlins* oldu. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY

İçindekiler

- Benzin İstasyonu, 11
Koca Sevimli Dev, 18
Arabalar, Uçurtmalar ve Ateş Balonları, 25
Babamın Derin, Karanlık Sırrı, 36
Gizli Yöntemler, 47
Bay Victor Hazell, 57
Bebek Austin, 66
Çukur Tuzak, 80
Doktor Spencer, 96
Büyük Av Partisi, 105
Uyuyan Güzel, 117
Perşembe ve Okul, 125
Cuma, 145
Ormanda, 152
Bekçi, 166
Dünya Şampiyonu, 173
Taksi, 185
Ev, 192
Ninni Bebek, 200
Hoşça Kal Bay Hazell, 213
Doktor Spencer'ın Sürprizi, 227
Babam, 235





Roald Dahl ile ilgili ayrıntılı
bilgi için
www.roalddahl.com

Bu kitap tüm aile için

PAT

TESSA

THEO

OPHELIA

LUCY

1

Benzin İstasyonu

Ben dört aylıkken, annem birdenbire ölmüş ve babam bana tek başına bakmak zorunda kalmış. İşte o zamanki halim.



Hiç kardeşim yoktu.

Böylece dört aylıktan itibaren, bütün çocukluğum boyunca yalnızca ikimiz, babam ve ben vardık.

Bir benzin istasyonunun arkasındaki eski bir Çin-



gene karavanında yaşıyorduk. Babamın benzin istasyonu, karavanı ve bir de arkadaki çayırılığı vardı. Hayatta bunlardan başka hiçbir şeyi yoktu. Burası, tarlalarla ve ağaçlıklı tepelerle çevrili küçük bir köy yolundaki çok küçük bir benzin istasyonuydu.

Ben küçük bir bebekken, babam beni yıkamış, beslemiş, altımı değiştirmiş ve doğal olarak bir annenin bebeği için yaptığı milyonlarca şeyi yapmıştı. Bu, bir erkek için hiç de kolay bir görev değildi, özellikle de araba motorları tamir ederek ve müşterilere benzin vererek hayatını kazanmak zorundayken. Ama babam pek umursar görünmüyordu. Sanırım annem hayattayken ona duyduğu bütün sevgiyi, şimdi bana

sunmuştu. İlk yıllarımda, mutsuz ya da hasta bir ânim hiç olmamıştı ve işte şimdi beşinci doğum günümdeyim.

Gördüğünüz gibi pis, küçük bir oğlandıım, üstüm başım yağ ve benzin içindeydi. Ama bunun tek nede-

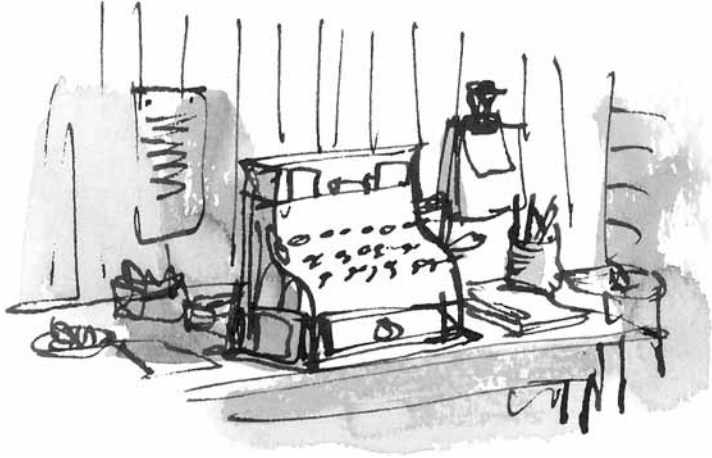


ni bütün günümü, babamın atölyesinde araba işlerinde ona yardım ederek geçirmemdi.

Benzin istasyonunda yalnızca iki pompa vardı. Pompanın arkasındaki ahşap sundurmayı büro olarak kullanıyorduk. Büroda eski bir masadan ve içine

para koyduğumuz yazarkasadan başka bir şey yoktu. Bu yazarkasa, hani düğmesine bastığınızda zil çalan ve çekmecesini büyük bir gürültüyle dışarı fırlayanlardandı. Onu çok severdim.

Büronun sağındaki kare, tuğla bina atölyeydi. Babam, onu büyük bir özenle kendi yapmıştı ve çevredeki gerçekten sağlam tek şeydi. "Sen ve ben mühendisiz," derdi bana. "Hayatımızı motor tamir ede-



rek kazanıyoruz ve berbat bir atölyede iyi işler yapamayız." Hoş bir atölyeydi; bir arabayı rahatlıkla alacak kadar büyüktü ve hatta çalışmak için çevresinde bir sürü yer de kalıyordu. Müşteriler istedikleriyle konuşabilsin ve arabalarını tamir ettirmek için randevu alabilirsinler diye bir de telefon vardı.

Karavan hem evimiz hem de yuvamızdı. Bu, kocaman tekerlekleri olan ve üzeri sarı, kırmızı ve mavi

renklerle boyanmış güzel desenlerle kaplı, gerçekten eski bir Çingene arabasıydı. Babam, en azından yüz elli yıllık olduğunu söylemişti. Birçok Çingene çocuğun burada doğduğunu ve bu tahta duvarlar arasında büyüdüğünü söylemişti. Kendini çeken atla birlikte bu karavan, İngiltere'nin caddeleri ve dar sokaklarında binlerce kilometrelik yol katetmişti. Ama şimdi bütün o gezintiler sona ermişti, çünkü tekerleklerin tahtaları çürümeye başlamış ve babam da altına koyduğu tuğlalarla onları desteklemişti.

Karavanın tek odası vardı ve bu oda da ortalama bir banyodan daha büyük değildi. İnce uzun bir oday-



dı; çünkü karavanın kendi biçimi böyleydi. Arka duvarın karşısında, üst üste, duvara bitişik iki yatak vardı. Yukarıdaki babamın, aşağıdaki da benimdi.

Atölyemizde elektrik olmasına rağmen, karavana elektrik çekmemize izin yoktu. Elektrik idaresine göre, böylesine eski ve hurda bir şeye elektrik kablosu çekmek tehlikeliydi. Böylece biz de, Çingenelerin yıllarca önce uyguladıkları yöntemle ısındık ve aydınlandık. Bacası tavandan dışarı çıkan bir odun sobası vardı ve kışın bu bizi sıcak tutardı. Çaydanlıkta su kaynattığımız ya da yahni pişirdiğimiz bir gazocağı ve tavandan sarkan bir de gaz lambası vardı.

Yıkanmam gerektiğinde babam, bir çaydanlık su ısıtır ve leğene dökerdi. Sonra beni çırılçıplak soyar ve ayakta her yanımı ovarak yıkardı. Sanırım, banyo küvetinde yıkansaydım da ancak bu kadar temiz olabilirdim – belki de daha temiz oluyordum, çünkü küvetteki gibi yıkandığın pis suyun içinde oturmuyordun.

Mobilya olarak da, iki sandalye, bir küçük masa ve küçük bir konsolumuz vardı. Bunlar sahip olduğumuz tek ev eşyasıydı. Bunlar ihtiyacımız olan şeylerdi.

Tuvalet, karavanın arkasındaki çayırılık yolda duran komik, küçük bir tahta kulübeydi. Yazın iyiydi de, kışın karlı bir günde orada oturmak, tıpkı buzdolabında oturmak gibiydi.

Tam karavanın arkasında yaşlı bir elma ağacı var-

dı. Eylülün ortalarında olgunlaşan, harika elmalar verirdi. Sonraki dört-beş hafta boyunca meyvelerini toplayabilirdiniz. Ağacın büyük dallarından bazıları tam karavanın üzerine gelirdi ve gece rüzgâr elmaları dallarından kopardığında, genellikle damımızın üzerine düşerlerdi. Yatağında yatarken tepemde elmaların *tak... tak... tak...* diye düşüşünü duyardım, ama bu sesler beni hiç korkutmazdı, çünkü seslerin nereden geldiğini bilirdim.

Bu Çingene karavanında yaşamayı gerçekten severdim. Özellikle de geceleri yatağıma gömülüp babam bana masallar anlattığında çok severdim. Gaz lambası kısıldığında, sobadaki odun parçalarından yükselen kızıl alevleri görebilirdim ve bu küçük odadaki yatağında sıcaklık ve rahat yatmak harika bir şeydi. Uyuduğumda, babamın ateşin yanındaki sandalyesinde oturduğunu ya da üstümdeki yatakta yatışını, bana çok yakın olduğunu bilmenin verdiği duyguyu her şeyden daha güzeldi.



2

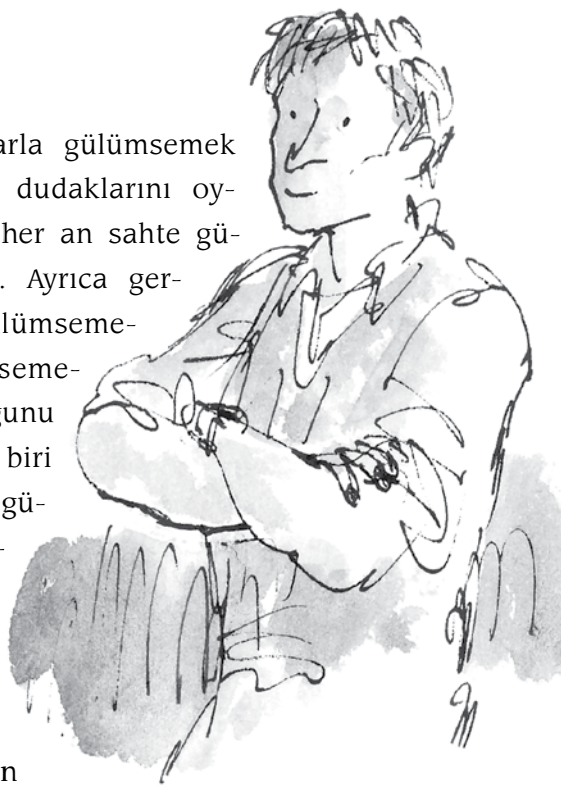
Koca Sevimli Dev

Babam, hiç şüphe yok ki, bir erkek çocuğun sahip olabileceği en mükemmel ve en heyecan verici babaydı. İşte onun bir resmi.

Eğer onu iyi tanıyorsanız, sert ve ciddi biri olduğunu düşünebilirsiniz. Ama değildi. Aslında çok komik biriydi. Ona böyle ciddi bir görünüm veren, asla dudaklarıyla gülmemesiydi. Bunu gözleriyle yapardı. Parlak, mavi gözleri vardı ve komik bir şey düşündüğünde gözleri parlardı ve eğer dikkatli bakacak olursanız, iki gözünün de ortasında küçücük, altın bir kıvılcımın dans ettiğini görürdünüz. Ama dudakları hiç kımıldamazdı.

Babamın gözleriyle gülen biri olmasından çok memnundum. Bu da, bana içinden gelmediği zaman asla gülmediği anlamına gelir, çünkü içinde bir parlattı hissetmiyorsan, gözlerinde parlattılar yaratman im-

kânsızdır. Dudaklarla gülümsemek başkadır. Yalnızca dudaklarını oynatarak, istediğin her an sahte gülüşler yapabilirsin. Ayrıca gerçek bir dudak-gülümsemesinin, göz-gülümsemesiyle birlikte olduğunu da öğrendim. Eğer biri size dudaklarıyla gülerken gözleri öylece duruyorsa dikkatli olun, derim. Bu gülüş kesinlikle sahtedir.



Babam, sizin eğitim görmüş dediğiniz adamlardan değildi. Hayatında yirmi kitap okuduğundan bile şüphe ederim. Ama harika bir masal anlatıcısıydı. Her gece, bana bir uyku masalı uydururdu ve en güzelleri de diziye dönüşen ve geceler boyu sürenlerdi.

Bunlardan biri, hiç kuşkusuz en azından elli gece sürmüştü, “Koca Sevimli Dev” ya da kısaca “KSD” adlı kocaman bir adam hakkındaydı. KSD, normal bir adamdan üç kez daha uzundu ve elleri de tekerlekli el arabaları kadardı. Bizim benzin istasyonundan çok uzakta olmayan, geniş bir yeraltı mağarasında yaşar ve sadece karanlıkta dışarı çıkardı. Mağaranın içinde,

yüz çeşitten fazla sihirli toz ürettiği bir fabrikası vardı.

Bazen masal anlatırken, ellerini ve kollarını sallayarak bir aşağı bir yukarı volta atardı. Ama çoğu zaman yatağımın kenarına, yanı başıma oturur ve alçak sesle anlatırdı.

“Koca Sevimli Dev, sihirli tozlarını, çocukların uykudayken gördükleri rüyalardan yapardı,” dedi.

“Nasıl?” diye sordum. “Anlat baba, nasıl?”

“Hayatım, rüyalar çok esrarengiz şeylerdir. Rüyalar, uyuyan insanları arayan küçük bulutlar gibi, gecenin karanlığında uçuşurlar.”

“Onları görebilir miyiz?”

“Hiç kimse onları göremez.”

“Öyleyse Koca Sevimli Dev onları nasıl yakalıyor?”

“Aaa,” dedi babam, “işte işin ilginç yanı bu. Gördüğün bir rüya, gecenin karanlığına sürüklenirken, mini minnacık bir ses çıkarır. Bu, öyle yumuşak ve belli belirsiz bir sestir ki sıradan insanların duymaları olanaksızdır. Ama KSD, kolaylıkla duyabilir. İşitme duyusu kesinlikle olağanüstüdür.”

Babamın masal anlatırken, yüzündeki o dikkatli bakışı severdim. Yüzü solgun, sakin ve çevresinde olup bitenden haberi olamayacak kadar donuk olurdu.

“KSD,” dedi, “bir hanımböceğinin yaprağın üze-



rinde yürürken çıkardığı sesi bile duyar. Karıncaların, toprağın altında oradan oraya aceleyle koşuştururken fısıldaşmalarını bile duyar. Oduncu baltasıyla ağacı kestiğinde acıyla çıkan keskin çığlığı da duyar. Evet canımın içi, kulaklarımız yeterince hassas olmadığı için, çevremizde duyamadığımız dünya kadar ses var.”

“Rüyaları yakaladığında ne oluyor?” diye sordum.

“Onları şişelere hapsedip kapaklarını iyice sıkıyor,” dedi babam. “Mağarasında bu şişelerden binlerce var.”

“İyiler gibi kötü rüyaları da yakalar mı?”

“Evet,” dedi babam. “Her ikisini de yakalar. Ama tozlarında sadece iyi olanları kullanır.”

“Kötü olanları ne yapar?”

“Onları yok eder.”

Size babamı ne kadar sevdiğimi anlatmam imkânsız. Yatağında yanıma oturduğunda, uzanıp ellerimi ellerine bırakır ve sonra uzun parmaklarıyla işaretparmağımı yakalar, sımsıkı tutardı.

“KSD, ürettikten sonra bu tozları ne yapardı?” diye sordum.

“Gecenin karanlığında,” dedi babam, “çocukların uykuda olduğu evleri araştırmak için köyleri gizlice dolaşır. Uzun boyundan dolayı iki, hatta üçüncü kat-taki pencerelere yetişebilir ve içinde uyuyan çocuk olan bir oda bulduğunda, bavulunu açar...”

“Bavulunu mu?” dedim.



“KSD, her zaman yanında bir bavul ve bir körük taşır,” dedi babam. “Körük bir sokak lambası direği kadar uzundur. Bavul tozları taşımak için. Bavulu açar ve tam doğru tozu seçer... körüğün içine koyar... körüğü açık pencereden içeri kaydırır... ve pof!.. tozu üfler... ve toz odada uçuşur... ve çocuk onu içine çeker...”

“Peki sonra ne olur?” diye sordum.

“Sonra, Danny, çocuk müthiş, harika bir rüya görmeye başlar... ve rüya en müthiş ve en harika ânına geldiğinde... sihirli toz o anda gerçekten her şeyi ele geçirince... ve birdenbire rüya artık rüya olmaktan çıkıp gerçeğe dönüşür... ve çocuk artık yatakta uyku da değildir... tamamen uyanıktır ve gerçekte rüyanın yerine geçmiş ve onun içinde yer almıştır... yani gerçeğin içinde... yani gerçek hayatın içinde. Gerisi yarın. Artık geç oldu. İyi geceler, Danny. Şimdi uyu.”

Babam beni öptü ve sonra küçük gaz lambasının fitilini alev sönene kadar kıstı. Karanlıkta çok hoş bir kırmızılık yayan odun sobasının önüne oturdu.

“Baba,” diye fısıldadım.

“Ne var?”

“Sen hiç Koca Sevimli Dev’i gördün mü?”

“Bir kez,” dedi babam. “Yalnızca bir kez.”

“Gördün mü? Nerede?”

“Karavanın arkasındaydım,” dedi babam, “ay ışığının aydınlattığı çok açık bir geceydi. Yukarı baktım

ve birdenbire bu inanılmaz uzun boylu adamı tepenin zirvesinde koşarken gördüm. Uzun-adımlı, uçar gibi garip bir yürüyüşü vardı ve siyah paltosu arkasından kuşların kanatları gibi uçuşuyordu. Bir elinde bavul, diğerinde körük vardı ve tarlanın sonundaki yüksek akdikenden çite geldiğinde, sanki orada öyle bir şey yokmuş gibi uzun adımlarla yürüyüp geçti.”

“Korktun mu, baba?”

“Hayır,” dedi babam. “Onu görmek heyecan vericiydi ve biraz da ürkütücüydü, ama korkmadım. Şimdi artık uyu. İyi geceler.”





Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 **CAN**
ÇOCUK

Roald Dahl

DÜNYA ŞAMPİYONU DANNY



“Bir çocuğun istediği ve hak ettiği
ana-baba şöyledir: Çılgın!”

Annesini küçük yaşta kaybeden Danny, babasıyla birlikte şirin bir karavanda yaşamaktadır. Zamanını, sahip oldukları benzin istasyonunda çalışarak geçiren Danny, bir gün babasının bir sırrını keşfeder: O, kaçak bir avcıdır! Önce çok üzülen sevimli Danny, daha sonra kaçak avcılığın aslında bir sanat olduğunu ve babasının da bir sanatçı olduğunu keşfeder. Böylece çok sevdiği babasıyla birlikte, soluğunuzu kesecek bir maceraya atılır. Danny ve babasının macerasını okurken, sayfalar sona ermesin isteyeceksiniz!

Yardımlarımızla ilgili ayrıntılı bilgi için roalddahl.com'u ziyaret edebilirsiniz.